

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 381/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 kwietnia 2022 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 984/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. apelacja obrońcy oskarżonejMoskalovej	Obraża przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. obrazę art. 4 k.pk. oraz art. 5 § 2 k.pk. w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść Oskarżonej, tj. zeznania P. J. (1) i M. S.. Dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w szczególności przez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	oparcie głównych ustaleń w sprawie na zeznaniach P. J. (1), mimo, iż nie są one w pełni logiczne i spójne konsekwentne.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do tak postawionego zarzutu, na wstępie zauważyć należało, że w orzecznictwie prezentowany jest jednolity pogląd, iż przepisy art. 5 § 2 i 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. Gdy Sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią usunąć wątpliwości (przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14). Stawianie zarzutów dotyczących obu przepisów jest błędne, z uwagi na ich wykluczający się charakter.</p> <p>Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do tego, aby uwzględnić zarzut apelacji dotyczący obrazu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k., bowiem sąd meriti nie naruszył żadnych przepisów postępowania, prawidłowo gromadząc i przeprowadzając wszystkie dowody istotne dla wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów. W sprawie nie ujawniły się nadto żadne wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Zgromadzony materiał dowodowy był jednoznaczny w swej wymowie.</p>		

Tak z zarzutu, jak i uzasadnienia apelacji w ogóle nie wynika na czym polegać miało naruszenie art. 6 k.p.k., skoro oskarżona korzystała z obrońcy z urzędu na każdym etapie postępowania karnego. Trudno w tym zakresie wdać się w jakąkolwiek polemikę ze skarżącym.

Odnosząc się więc do zarzutu pierwotnego, obraży przepisu postępowania, tj. art. 7 k.p.k., uznać należało, iż przedstawiona przez sąd meriti ocena dowodów jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, pozostaje więc pod ochroną art. 7 k.p.k. Nie można czynić zarzutu z tego, że sąd I instancji oparł swoje ustalenia na całokształcie materiału dowodowego, a nie wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego i świadków powołanych przez obronę, skoro linia obrony przyjęta przez oskarżonego zmierzała ewidentnie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione czyny przestępne.

Zgodnie z art. 7 kpk organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi

wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Jak to zostanie poniżej wykazane, tym wszystkim wymogom sprostał sąd I instancji

Wyświetlenia wymaga przy tym, że zasada wynikająca z art. 410 kpk, obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które, przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów, lecz muszą odnosić się do całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej (wyrok SA w Łodzi z 19 października 1999 r., II AKa 71/99, KZS 2001 r., z. 10, poz. 43; D. Świecki (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. II, teza 8 do art. 410 KPK).

Trudno nie zauważyć, że omawiany środek odwoławczy nie spełnia tego wymagania.

Odnosząc te wszystkie naprowadzone wyżej, utrwalone w doktrynie, słuszne i niepodważalne poglądy, do stanu faktycznego sprawy, stwierdzić należało, że nie mogło przynieść oczekiwanych przez obrońcę skutków powoływanie się na zeznania P. J. (2) i próby doszukiwania się w nich sprzeczności, które mogłyby, w świetle całokształtu ujawnionych okoliczności, przemawiać na korzyść M.. Ten bowiem od początku wskazywał, że S. wiedział, po co jedzie z nim i M. do Polski. Próbował

przekonywać w trakcie posiedzenia aresztowego w sądzie, że oskarżona M. „nie wiedziała, że jedzie na kradzież” ale „z pewnością się domyślała”. Trudno założyć jednak, że M., która pozostawała w tamtym czasie w związku partnerskim z J., a nawet przez pewien okres czasu z nim zamieszkiwała, nie miała świadomości, gdzie i w jakim celu wyjeżdżała z partnerem. Nie trzeba chyba szczególnie akcentować, gdyż czynił to już sąd a quo, że pierwszy wyjazd do J., odbył się w godzinach nocnych (około 4:00 rano). Okoliczności tych zdarzeń, w tym samo ładowanie skradzionych przedmiotów do samochodu, miejsce, w którym miało to miejsce, nie pozostawiało dla przeciętnie świadomego człowieka jakichkolwiek wątpliwości, że przedmioty te pochodziły z przestępstwa kradzieży. Jakże nieprzekonujące, a wręcz naiwne było tłumaczenie M., na co powoływał się także autor apelacji, że wyjeżdżając z J. do Polski, oskarżona była przekonana, że jada do K. na rynek, aby sobie „popatrzeć”. Znowo odwołując się do podstawowego wręcz doświadczenia życiowego, wskazać należało, że z miejsca, gdzie doszło do kradzieży, do miejsca zamieszkania oskarżonej w K., jest w linii prostej około 12 km. Czas przejazdu tego odcinka drogi sięgał maksymalnie 20 minut. Nawet dla absolwenta szkoły podstawowej powinno być wiadome, że podróż z K. do K. trwa kilka godzin, a nie 20 minut. Wreszcie, co umknęło uwadze skarżącego, to fakt, że zgodnie z wyjaśnieniami S., kiedy ten 26 sierpnia 2021 roku przywiózł oskarżonych do J., to wrócił do Czech, pojechał nawet do O., gdzie z J. jest co najmniej 30 km, a po oskarżoną i J. wrócił po kilku godzinach. Zakładanie, że w tym czasie M. nadal pozostawała

nieświadoma swojej wizyty na ogródkach działkowych w Polsce i posłusznie czekała na J. przy siatce, gdyż się z nim miała pokłócić, jest zupełnie nieuprawnione. Taka teza tym bardziej jest nieprzekonująca w tym jednoznacznym układzie faktycznym, kiedy zważy się, że wizyta 26 sierpnia 2021 roku, w tym samym miejscu, była już drugą tego typu. W czasie pierwszej, oskarżona miała pełną wiedzę, jakie były cele J. i S.. Oczywiście jest, że wynoszenie w nocy z ogródków działkowych, przez plot, chowanie w krzakach, pakowanie do samochodu dużej ilości używanych elektronarzędzi, w sposób wystarczający świadczyło o tym, że rzeczy te pochodzą z nielegalnych źródeł. Dlatego odmienne wyjaśnienia M. złożone przed sądem w tym zakresie, powoływanie się na wizytę u jakiegoś kolegi, były całkowicie niewiarygodne (k.525).

Brak jest więc jakiegokolwiek przesłanki, aby zakładać, że w takich okolicznościach M. nie działała z dwoma wymienionymi wspólnie i w porozumieniu, jak zasadnie ustalił sąd rejonowy. Wszystkie dowody na to wskazywały, co słusznie wyświetlił w pisemnych motywach sąd I instancji, a powtarzanie tej samej argumentacji w tym miejscu jest całkowicie bezprzedmiotowe. Warto dodać, co także dostrzegł sąd I instancji, że zmienione ostatecznie zeznania P. J. (2) występującego w tym procesie jako świadek, były zupełnie niewiarygodne. Zeznał on przed sądem, że M. miała iść do sklepu (...), kiedy on dokonywał włamań, która to okoliczność dopiero na tym etapie procesu pojawiła się pierwszy raz. Sama oskarżona jednak tego faktu nie potwierdziła ani razu, wręcz przeciwnie. Podawała w

<p>sądzie, że nawet przechodziła przez otwartą bramkę, a następnie miała czekać na J. na schodach, jak wszystko wskazuje obok ogródków działkowych. Tylko te naprowadzone w tym miejscu fakty w zupełności przemawiały za argumentacją sądu rejonowego zawartą w pisemnym uzasadnieniu, a jednocześnie podważały wnioski skarżącego, poprzedzone wyjątkowo fragmentaryczną oceną dowodów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyżej przedstawiony zarzut okazał się nietrafny, a przez to wniosek apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej również należało ocenić jako niezasadny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2. apelacja obrońcy oskarżonej Moskalovej</p>	<p>Naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie poprzez naruszenie art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 115 pkt. 11 poprzez brak pouczenia konkubenta Oskarżonej Perta J. o prawie odmowy składania wyjaśnień i zeznań - a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia o tak pozyskane zeznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny. Wyjaśnienia M. jak i zeznania J. złożone w postępowaniu przed sądem w sposób jednoznaczny dowiodły, że obydwójce nie stanowili konkubinatu. O ile zajmowali razem jeden lokal w chwili zdarzeń (przez około rok czasu), to brak jest dowodów świadczących o tym, że ich związek stanowił substrat małżeństwa, jak definiowany jest konkubinatu. Niemniej, co najważniejsze, to fakt, że w chwili trwającego postępowania sądowego, relacje partnerskie pomiędzy obydwójcem skończyły się. Tymczasem, jak wiadomo, zgodnie z jednoznacznym stanowiskiem tak doktryny jak i judykatury prawo do odmowy zeznań przysługuje wyłącznie osobom najbliższym. Krąg tych osób jednoznacznie definiuje przepis art. 115 § 11 k.k. Stosownie do jego brzmienia za osobę najbliższą nie może być uznana była konkubina, jako że ta nie pozostaje z (in concreto - oskarżonym) we wspólnym pożyciu. Tym samym nie spełnia warunku - wskazanego wprost w tym przepisie - zaliczenia jej do osób najbliższych (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 lipca 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt V KK 12/08). Z przedstawionym stanowiskiem trudno polemizować, tym bardziej, że skarżący nie dostarczył ku temu żadnych argumentów.</p>	
<p>Wniosek</p>	
	<p># zasadny</p>

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wyżej przedstawiony zarzut okazał się nietrafny, a przez to wniosek apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej również należało ocenić jako niezasadny. Nawet gdyby ustalenia faktyczne pozwalały, w oparciu o argumentację obrońcy, wyeliminować z dostępnego materiału dowodowego zeznania J., to skarżący pominął, że nie było to jedyny dowód, który wskazywał na sprawstwo oskarżonej. Wniosek taki można było wyciągnąć również z wyjaśnień oskarżonego S.. Analiza tych relacji pozwalała na wniosek, że ten w istocie przyznawał się do udziału w zdarzeniach. Tok myślowy tego oskarżonego, zdaje się wskazywał na to, że skoro fizycznie miał on nie włamywać się do kolejnych altanek i nie wynosił z nich łupów, to nie można przypisać mu sprawstwa. Takie uproszczenie nie jest jednak uprawnione, na co wskażą poniższe rozważania.		
Lp.	Zarzut	
3. apelacja obrońcy oskarżonej Moskalovej	Obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 279 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie, podczas gdy Oskarżona nie uczestniczyła w zarzucanych Aktem Oskarżenia przestępstwach, ani w żaden sposób nie przyczyniła się do realizacji znamion czynu przestępczego co potwierdzają spójne konsekwentne i logiczne zeznania Oskarżonej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Jak wcześniej zaakcentowano, istotą współsprawstwa – również z punktu widzenia utrwalonej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego – jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że zachowanie jednego współsprawcy stanowi dopełnienie zachowania drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji.</p> <p><u>Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, że współdziałający sprawcy łącznie (nie każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań.</u></p> <p>Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie zrodziło się pytanie, czy jako współsprawcę można potraktować również tego ze współdziałających, który</p>	

sam nie zrealizował osobiście żadnego z ustawowych znamion (w szczególności znamienia czasownikowego), lecz mimo to w określony sposób przyczynił się do popełnienia przestępstwa. Czynnością, która najczęściej aktualizuje wątpliwości tego rodzaju, jest tzw. stanie na czatach.

Sąd Najwyższy potwierdził utrwalony w judykaturze pogląd, że dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy ze współdziałających w ramach porozumienia realizował własnoręcznie czasownikowe znamię czynności wykonawczej. Wystarczy bowiem, że swoim zachowaniem, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem, zapewnia lub ułatwia realizację uzgodnionego w ramach porozumienia wspólnego przestępczego zamachu. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony.

Nie jest wymagana żadna szczególna forma porozumienia. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia (zob. powoływany

już wyrok SN z 12.12.2002 r., III KKN 371/00).

Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających odpowiada także za to, co uczynili pozostali współsprawcy, pod tym jednakże warunkiem, że mieści się to w granicach zawartego porozumienia.

Sąd rejonowy w sposób przekonujący i rzeczowy przedstawił wszelkie argumenty, które zostały naprowadzone przy odniesieniu się do pierwszego z przedstawionych zarzutów i które w sposób wyraźny świadczyły o porozumieniu pomiędzy oskarżonymi i J.. Nie ulegało żadnej wątpliwości, że działali oni w ścisłym porozumieniu. Wszyscy akceptowali swoje zachowania. S. nie tylko woził M. i J. na miejsce kradzieży. Pomagał także w ładowaniu i przewożeniu łupów. Był w zupełności świadomy w jakim celu M. i J. za każdym razem jadą do J., o czym świadczyłaby chociaż godzina przyjazdu za pierwszym razem i wybrane miejsce. Powszechnie wiadomym jest, niejako uzupełniając wcześniejsze spostrzeżenia, że na ogródkach działkowych o godzinie 4:00 rano nie spędza się czasu, jak też trudno zakładać, aby dochodziło do spotkania ze znajomymi, jak próbowała przekonywać M.. Zapewne niespecyficzne byłoby wydawanie przez tego znajomego (którego de facto nie było dane M. poznać), pod osłoną nocy, dużej ilości używanych narzędzi, które następnie, z niewiadomej przyczyny i celu, wywożone były do Czech.

Wniosek

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z tych powodów zarzut obrazy przepisów prawa materialnego także nie był zasadny, gdyż wszyscy troje sprawcy realizowali w ścisłym porozumieniu poszczególne znamiona kradzieży z włamaniem, o czym stanowi art. 279 § 1 k.k.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Punkty 1, 6, 10 wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 kwietnia 2022 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 984/21.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
W pkt 1 i 6 wyroku sąd rejonowy użył sformułowań „ w podobny sposób”, podczas gdy ustawa wskazuje, że tzw. ciągu przestępstw dokonuje się z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Przy przesłance „wykorzystania takiej samej sposobności” chodzi niewątpliwie o okoliczności zewnętrzne, współtworzące pewien powtarzający się kontekst, w jakim realizowane są kolejne zachowania sprawcy, nieznajdujące odzwierciedlenia w znamionach będącego podstawą kwalifikacji typu lub typów przestępstw. Należy przyjąć, że sformułowanie „taka sama sposobność” ma charakter przedmiotowy, związany z okolicznościami zewnętrznymi, w których do realizacji znamion dochodzi w wyniku kolejno popełnianych przez tego samego sprawcę czynów składającymi się na ciąg. Nie ulega wątpliwości, że jest to zmiana obojętna dla oskarżonych, a pojęcie „w podobny sposób” zawiera się w znamieniu przyjętym przez sąd II instancji.	

<p>Z kolei w pkt 10 wyroku należało wskazać, że solidarność P. J. (2), o której mowa w art. 441 § 1 k.c., wynika z faktu, że ten ostatni został już skazany i orzeczone od niego tożsamy środek kompensacyjny. Warto zaznaczyć, że o solidarności z M. i S. nie powinien orzekać Sąd Rejonowy w Jastrzębiu – Zdroju w sprawie II K 998/21. Ci ostatni nie występowali w sprawie II K 998/21w charakterze oskarżonych. Pamiętać bowiem należało o zasadach orzekania o odpowiedzialności solidarnej, które zostały ukształtowane w orzecznictwie sądów cywilnych. W sentencji wyroku zasądzającego należność od jednego lub więcej pozwanych, którzy odpowiadają solidarnie z inną osobą, jest dopuszczalne (czy też konieczne jest) umieszczenie wzmianki o solidarności tylko wtedy, gdy w stosunku do tej osoby zapadł już wcześniej prawomocny wyrok zasądzający od niej tę należność. W braku bowiem takiej wzmianki mogłaby zachodzić – przy istnieniu kilku tytułów egzekucyjnych – obawa, że wbrew istocie solidarności ta sama należność byłaby kilkakrotnie uiszczona (wyrok SN z dnia 20 maja 1969 r., II CR 139/69).</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 kwietnia 2022 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 984/21 – w pozostałym zakresie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z uwagi na to, że zarzuty apelacji obrońcy okazały się chybione, brak było przesłanek z art. 439 k.p.k. oraz sąd nie dostrzegł potrzeby dalszego działania z urzędu w trybie art. 440 k.p.k. i 455 k.p.k., wyrok w pozostałym zakresie należało utrzymać w mocy (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.).</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Jak w pkt 4</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Jak w pkt 4	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
	Zwięźle o powodach uchylenia
<i>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>	
<i>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<i>6. Koszty Procesu</i>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III., IV.	Na podstawie § 17 ust. 1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18), za sporządzenie apelacji i udział w rozprawie odwoławczej przyznano na rzecz obrońców oskarżonych stosowne wynagrodzenie w stawce podstawowej powiększone o 23 % podatku VAT należnego.
V.	O wydatkach orzeczono, po myśli przepisu art. 624 § 1 k.p.k., zważając na sytuację oskarżonych, ich warunki rodzinne i majątkowe.

7. **PODPIS**

ZARZĄDZENIE

Rybnik, 7 października 2022 roku:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonej M..